

SUPER|INTERVIEW

LENA MANTA

Γεννήθηκε στην Κωνσταντινούπολη, αλλά ήρθε στην Ελλάδα σε μικρή ηλικία. Σπούδασε νηπιαγωγός χωρίς ποτέ να ασκήσει το συγκεκριμένο επάγγελμα. Επί τρία χρόνια είχε δικό της θέσσο κουκλοθέατρου, με έργα δικής της συγγραφής. Έχει δημοσιεύσει άρθρα σε τοπικές εφημερίδες και για δύο χρόνια διετέλεσε διευθύντρια προγράμματος σε ραδιοφωνικό σταθμό. Τα βιβλία της έχουν πουλήσει περισσότερα από ενάμιση εκατομμύρια αντίτυπα. Μιλάμε για τη Λένα Μαντά, τη συγγραφέα που μιλάει στη καρδιά μας τα τελευταία δέκα χρόνια.

She was born in Constantinople, but came to Greece at a young age. She studied to become a kindergarden teacher without ever having actually taught. For three years, she had her own puppet theatre company playing works written by her. She has published articles in local papers and for two years she served as a programme director at a radio station. Her books have sold more than a million and a half copies. We speak about Lena Manta, the author who speaks to our heart for the last ten years.

Φέτος συμπληρώνονται δέκα χρόνια από τη μεγάλη εκδοτική σας επιτυχία με το βιβλίο «Το σπίτι δίπλα στο ποτάμι». Τι έχει αλλάξει για εσάς μέσα σε αυτή τη δεκαετία σε συγγραφικό και προσωπικό επίπεδο; Με «Το σπίτι δίπλα στο ποτάμι», με «Ανακάλυψε» ουσιαστικά το αναγνωστικό κοινό και ήταν ένα βιβλίο που αγαπήθηκε πολύ. Κατά συνέπεια, οι αναγνώστες, αναζήτησαν τα προηγούμενα βιβλία μου και στην συνέχεια με ακολούθησαν στα επόμενα συγγραφικά μου βήματα. Θα ήταν κακό να καυχήσω πως δεν άλλαξε τίποτα μέσα σε αυτά τα δέκα χρόνια. Πρώτα απ' όλα μεγάλωσα εγώ η ίδια κι αυτό είχε σαν αποτέλεσμα να ωριμάσω και συγγραφικά. Ακολούθησαν άλλα δέκα βιβλία που όλα αγαπήθηκαν εξίσου. Σε προσωπικό επίπεδο τώρα, δεν νομίζω να άλλαξε τίποτα. Απληταίωτο ακόμα την συγγραφή σαν την αγαπημένη μου ασχολία, σαν hobby! Τι να περιμένουν οι αναγνώστες σας από το νέο σας βιβλίο «Γράμμα από χρυσό»; Ποια είναι η ουσία της ιστορίας με δυο λόγια; Το νέο βιβλίο είναι ένα ταξίδι από την Κωνσταντινούπολη του 1910, μέχρι την Αθήνα του 2016. Τέσσερις γενιές γυναικών, δεμένες με το ίδιο κοσμημα. Ένα γράμμα από χρυσό, που δημιουργήθηκε για τον έρωτα, αλλά έμεινε να θυμίζει μόνο

This year, ten years are completed since the great publishing success of the book "The house by the river". What changes have you experienced during this decade as an author and individual?

Actually, through the book "The house by the river" that was pretty much loved, the reading audience discovered me. As a result, the readers looked for my previous books, and then they followed me to my next writing steps. It would be silly to claim that nothing has changed in these ten years. First of all, I have matured myself and as a result I evolved as a writer. Twelve more books followed which have all equally been cherished. Now, as an individual, I think nothing has changed. I still consider writing as my favorite pastime, as a hobby!

What should your readers expect from your new book "Letter of gold"?

What is the essence of the story in a few words? The new book is a journey from Constantinople of 1910 up to Athens of 2016. Four generations of women, bound to the same jewel. A letter of gold, created out of love, but was left to remind that some people should never meet!

Of all the characters you have created, who mostly reflects your characteristics and who is the counterfigure -if there is one- to your personality?

Generally, all of my heroines bear inside the same Lena, mainly her views and reactions. Specially, Data, Markella, from "The last cigarette", and definitely Elpidia from "Waltz with twelve gods". An ultimate counterfigure definitely was Iro from "As long as the soul can bear", since I had never been a low-profile person or defeatist.

What would you advise your children (or a person close to you) if they told you that they want to become writers?

Firstly, I do not believe that whoever has this passion inside them needs to announce something like this. I would consider it ridiculous and I would not pay any attention. The person who writes, he/she does it as he cannot live otherwise! Thus, he/she does not announce, he/she just writes! I say this because recently it happened in my environment. My good friend Thalia Parra wrote, submitted her work and today the book "The wounded I love you" is circulated by Psychogios publications.

SUPER|INTERVIEW

πως κάποιοι άνθρωποι δεν πρέπει να συναντηθούν ποτέ!

Από όλους τους λογοτεχνικούς χαρακτήρες που έχετε δημιουργήσει, ποιος αντικατοπτρίζει περισσότερο τα δικά σας χαρακτηριστικά και ποιος είναι – εάν υπάρχει τέτοιος – ο πλέον αντίθετος με τη δική σας προσωπικότητα;

Γενικά όλες οι ηρωίδες μου έχουν μέσα τους την ίδια την Λένα, στις απόψεις της κυρίως και στις αντιδράσεις της. Ιδιαίτερα η Ντάτα, η Μαρκέλλα από «Το τελευταίο τσιγάρο» και σίγουρα η Ελπίδα από το «Βαλς με δώδεκα θεούς». Η πλέον αντίθετη με μένα, ήταν σίγουρα η Ηρώ από το «Όσο αντέχει η ψυχή», δεδομένου ότι δεν υπήρξα ποτέ χαμηλών τόνων ή πιτοπαθής.

Τι θα συμβουλευάτε τα παιδιά σας (ή έναν δικό σας άνθρωπο) εάν σας έλεγε πως θέλει να γίνει συγγραφέας;

Κατ' αρχήν δεν πιστεύω πως κάποιος που έχει το «σαράκι» μέσα του, χρειάζεται να ανακοινώσει κάτι τέτοιο. Θα το θεωρούσα γελοίο και δεν θα του έδινα σημασία. Αυτός που γράφει, το κάνει γιατί δεν μπορεί να κάνει αλλιώς! Άρα δεν ανακοινώνει, απλώς γράφει! Και το λέω αυτό γιατί πρόσφατα συνέβη στο περιβάλλον μου. Η καλή μου φίλη Θάλεια Ψαρρά έγραψε, υπέβαλλε το έργο της και κυκλοφορεί σήμερα από τις εκδόσεις Ψυχογιός «Τα λαβωμένα σ' αγαπώ». Το μόνο που μπορώ να πω, είναι ότι όλο αυτό, θέλει υπομονή, επιμονή και..... τρελό έρωτα γι αυτό που κάνεις!

Απολαμβάνετε περισσότερο να δημιουργείτε ανδρικούς ή γυναικείους λογοτεχνικούς χαρακτήρες;

Δεν υπάρχει ξεκάθαρη απάντηση σ' αυτό. Ανάλογα με την ιστορία είναι και ο ήρωας και από την στιγμή που θα δημιουργηθεί μέσα μου, τον /την αγαπώ και απολαμβάνω κάθε στιγμή που περνάω μαζί της/του! Σαφώς φύσει και θέσει, είμαι πολύ πιο κοντά στην γυναικεία ψυχολογία η οποία είναι πολυδιάστατη και εξαιρετικά δύσκολη.

Πως έχει επηρεάσει η συγγραφική επιτυχία τον άνθρωπο

Λένα Μαντά;

Πιο καθόλου δεν γίνεται! Η επιτυχία που λέτε, ήρθε όταν είχα πια περάσει τα σαράντα και ήμουν έτοιμη να την δεχτώ γιατί πατούσα γερά στην γη, είχα οικογένεια και παιδιά σε δύσκολη ηλικία που δεν έπρεπε να επηρεαστούν γιατί ξαφνικά η μητέρα τους έγινε αναγνωρίσιμο πρόσωπο. Εξάλλου, όταν έχεις βαθιά συνειδηση του πώς ξεκίνησες και σε ποιον οφείλεις την επιτυχία, δεν επηρεάζεσαι. Πρώτα απ' όλα στον κ. Ψυχογιό που με πίστεψε και μ' εμπιστεύθηκε και μετά στο αναγνωστικό κοινό που με αγάπησε.

Πως οραματίζετε το μέλλον σας σε 5-10 χρόνια από τώρα;

Υπάρχει ένα ρητό που λέει: «Όταν ο άνθρωπος κάνει σχέδια, ο Θεός γελάει». Τα τελευταία τέσσερα χρόνια, επιβεβαιώθηκε πολλές φορές, τουλάχιστον για μένα, που είδα να συμβαίνουν επίπονες ανατροπές στην ζωή μου. Αρρώστιες, θάνατοι και άλλου είδους καταστάσεις, με έφεραν στα όρια της αντοχής μου. Γι αυτό ούτε οράματα, ούτε σχέδια. Το μόνο που παρακαλώ τον Θεό, είναι να μας δίνει υγεία να απολαμβάνουμε τους κόπους μιας ζωής και δύναμη να αντέχουμε τις αναποδιές.

The only thing I can say, is that all this requires patience, persistence and... passion for what you do!

Do you mostly enjoy creating male or female literature characters?

There is no clear answer to this question. The hero depends on the story, and since he/she is created in me I love him/her and I enjoy every moment I spend with him/her! Clearly, by nature I am closer to the female psychology which is multidimensional and extremely difficult.

In what way has the author's success influenced the person Lena Manta?

Absolutely not at all! Success, let us say, came when I was in my forties and I was ready to accept it as I was really grounded, I had a family and children at a difficult age who should not be influenced because suddenly their mother became identifiable to the public. In addition, when you are deeply aware of how you started and who you owe your success to, you are not influenced. Firstly, to Mr. Psychogios who believed in me and trusted me and then to the reading audience who cherished me.

How do you visualize your future in 5-10 years from now?

There is a saying: "Man plans, God laughs". This has been the case for me many times the last four years, at least for me that I have experienced painful refutations occurring in my life. Illnesses, deaths and different situations has brought me to the end of my limits of endurance. For this reason, no visions, no plans. The only thing I ask of God is to be healthy so as to enjoy the fruits of our efforts, and strength to endure mishaps.